

Узврење – Сениша Стојчић

НЕСАНИЦА

И опет ће ноћ да наталожи дан
који се измакао у хитрим искушењима

Злосрећно се осмехујеш осећам те у утроби

У мирису косе, буђењу пролећа,
изливу воде и степену кључања

И опет да висим по таваницама,
ољупсене боје малтера правиће ми друштво
Док ти будеш играла уједначени валцер прагом старе куће

Испратићеш дете које нам се примиче босо,
кратке косе и има облик растанка од таме и људи

Остави таму да у мраку почива

ОПРОШТАЈНО ПИСМО

Са мнош нестaje моје поколење
Црни мрави, црни гаврани и стенице што убадају

Нека све иде како је дошло
Нека под кожом мрве кишне глисте

Никоме дужан остао нисам
Дуговали су мени

Опроштај просејавам пре времена, пре кише
Нека се сунчев прах роди на Истоку

И не тражим ништа
Ништа имао нисам

Изгубљени пријатељи, отпутовали родитељи
Разрушено огњиште са облаком нестаје

Нека покупе и мене
И све крваво смеће што не испуштам већ са собом носим
Као врећу на последње путовање

Живео сам да волим
Вољен био нисам
Не кривите ме за неку ружну реч изречену у бесу или
незнању

Ја срце дајем и срце иштем

УЗВРЕЊЕ

Раскрсница наших живота је тешка
Сужени се пут долином вијуга
У једном се оку кô нека вртешка
Проклизала суза тајновитог луга

У чему је бриткост за учена ума
Што узвишен бриди никог се не боји
Тог живота смелост таштине је сума
Која своје мисли треба да удвоји

Да удвоји стране дужином осаме
Две једнаке мисли различито звуче
Од чије то сорте од чије то таме
Просијава одјек и тишином вуче

Остатке од зрна самлевеног муком
Што узврењем роди савијено стабло
Мог живота мила мојом старом руком

